

Prohlášení

Nikdy jsem se do politiky příliš nezaplétal, naposledy asi nejaktivněji, když jsem v listopadu 1989 s davy stál napřed na Národní třídě a pak nadšený z šance na změnu roznášel studentské letáky. Nevěřil jsem ale ani tenkrát bezvýhradně, že to může výrazně situaci změnit. A vidíte, změnilo. Bolševici pak šli naštěstí tzv. od válu, avšak v nastalém čase se politika opět postupně stala oblastí, ze které většině z nás bylo více a více šoufl. Kauzy a nekončící skandály jen dál a dál ničily zbytky naší důvěry v to, že v této oblasti může být jen asi sotva cosi čistého a další volby byly zas jen planými sliby těch, kteří museli mít pak vždy jen obrovskou srandu z nekončící naivity národa. Nyní ale situace dozrála k tomu, že bychom prostě asi už něco dělat měli... Jak zní staré přísloví: „Zlo na světě pohodlně zvítězí, až proti němu lidé neudělají nic...”

Oblastí, která mě především nenechává chladným a nyní mě takřikajíc donutila postavit se takovým hrozbám i politicky, jsou současné aktivity komisařů EU ohledně „všeobecné regulace soukromých zbraní“ v jednotlivých státech Unie. Prý má oficiálně jít o jakési „sjednocující evropské legislativy“ v této oblasti – vše to v rámci „boje proti násilí, kriminalitě a nelegálním zbraním“. Udajně tato problematika dle EU vyžaduje rapidní „zvýšení kontroly“ soukromých zbraní – tedy těch legálně vlastněných. Chceme si ovšem nyní nechat formovat českou legislativu od států jako Velká Británie či Belgie, kde již dokonce nemohou ani ženy u sebe nosit obyčejný pepřový sprej? Přestože náš stát má na evropské poměry docela liberální zákony, legální zbraně zde rozhodně dle statistik kriminality a spáchaných trestných činů rozhodně prázdným problémem nejsou. Těmi jsou, jako koneckonců všude ve světě, zbraně vlastněné NELEGÁLNĚ...

Je přitom každému nanejvýš zřejmé, že kriminální živel si svou zbraň pořídí ilegálně, takže jeho se pochopitelně jakékoliv legislativní zpřísnění v této oblasti, jakýkoliv zákaz a omezení prostě netýká. Je tak zřejmé, že každá taková restrikce pochopitelně nepostihne škůdce společnosti, tedy (jak se říká) gaunera, ale výhradně jen toho slušného a bezúhonného občana. A zamezí tak paradoxně jeho možnostem čelit násilí ze strany těch, co žádná pravidla respektovat nehodlají. Zakazovat zákonů dbalému člověku opatřit si legálně prostředek na svou ochranu považuji v naprostém rozporu se základním a nezczizitelným právem bránit bezpečí své i svých blízkých, stejně jako by tomu mělo být i u práva na ochranu svého majetku.

Zkrátka, pokud stát prostě nemůže (a to ani mimochodem nelze) zajistit stoprocentně bezpečnost veřejnosti, nesmí jí v žádném případě odnímat právo na to, vzít jí možnost na zajištění potřebné ochrany i vlastními prostředky...“. To asi kdysi nejlépe charakterizoval Thomas Jefferson, zakladatel USA: *Zákony, které zakazují nošení zbraní, jsou takové povahy, že odzbrojí pouze ty, kteří nejsou odhodláni ani nakloněni páchání zločinů. Takové zákony činí věci horšími pro napadeného a snadnějšími pro útočníka, slouží spíše ku podpoře než k zabránění vraždám, neboť neozbrojený člověk může být napaden s větší sebedůvěrou než ozbrojený.*

Zajímavé je, že nejvíce se v historii snažili o takzvanou „regulaci soukromých zbraní ve společnosti“ takoví, jako byl Lenin (*Jeden člověk s puškou je schopen kontrolovat sto neozbrojených - provádějte plošné prohlídky a za nalezené zbraně popravujte...*), Mao Cetung (*Veškerá politická moc pochází z hlavně pušky.*

Veškerými zbraněmi musí vládnout komunistická strana, aby takto žádné zbraně nemohly nikdy být použity proti nám....) či dokonce Hitler (*Tento rok se zapíše do historie. Vůbec poprvé zavedl civilizovaný národ úplnou registraci zbraní. Naše ulice budou bezpečnější, naše policie efektivnější a celý svět nás bude následovat vsříc budoucnosti!* – rok 1935). Jak kdosi moudrý jednou řekl: *Vláda a stát, kterým až podezřele vadí zbraně v domech běžných občanů, obvykle s nimi následně nemají moc dobré úmysly...* (popravdě, nacisté by kdysi jen sotva mohli tak snadno nahnat bezpočet svých židovských obyvatel jak dobytek do plynu, pokud by právě velká část z nich měla tenkrát doma zbraň...). Zde sedí citát známého novináře Jamese A. Donalda: *Obvyklá cesta do otroctví je, že vám nejdříve seberou zbraně, pak majetek, a nakonec vám řeknou, abyste drželi hubu a dělali, že se vám to líbí...*

Kam tedy směřují současné snahy Evropské unie? Z čeho vlastně mají strach? Snad ze slušných lidí? Vždyť po naprostém zákazu soukromých zbraní roku 1997 v Británii zde poté ověřeně stoupla kriminalita až o 80%. A před třemi lety, kdy v téže Anglii nečekaně propukly obrovské pouliční nepokoje a stát naprosto nebyl po mnoho dní schopen ochránit životy a zdraví svých obyvatel, zoufalí občané vykoupili golfové hole a basebalové pálky na ochranu svých rodin a domovů. Jak obyčejní lidé, tak i místní politici v tu chvíli už jasně věděli, že se „asi stala chyba“, ale stav, panující před zdejším osudným „plošným odzbrojením“ se již nevrátil. Nedopadněme prosím proto v blízké budoucnosti podobně – buďme si v Unii, ale neměňme u nás v Čechách slepě na rozkaz „z Bruselu“ to, co je bezproblémové a zkrátka funguje... Jak k tomu řekl tenkrát trefně George Orwell: *Totalitní stát může dělat velké věci, ale jednu věc udělat nemůže: nemůže dát dělníkovi v továrně pušku a říct mu, aby si ji vzal domů a měl ji v ložnici. Puška visící na zdi dělníkova příbytku nebo farmářovy chýše je symbolem demokracie. A je naším úkolem dohlédnout, aby tam zůstala...*

Jsme prostě zásadně pro to, aby i do budoucna mohl každý (pochopitelně kdo bezpodmínečně splní náročné zákonné podmínky a bude mít pocit, že zbraň potřebuje), ji také mohl i vlastnit... V tom vidím nejen jakýsi znak skutečné svobody jednotlivce, ale i respektování základních demokratických principů.

Jde ale též o právo na účinnou sebeobranu s patřičnou oporou jak v zákonech, tak i jejich výkladech státními zástupci a soudci. Tedy má jít v první řadě o ochranu oběti. Především agresor si musí být vždy vědom toho, že právě on na sebe bere riziko. Že se prostě jeho oběť může a bude bránit bez ohledu na útočnickovo zdraví. Navíc je známo, že agresivita útočníků se zvyšuje a zabránit obětem použít účinnou sebeobranu zní jako naprosto absurdní nadržování právě útočícím, aby se právě jim náhodou něco nestalo. Naším cílem je přijímání pouze takových legislativních opatření pro občany ČR, která budou hájit výhradně zájmy té slušné části veřejnosti...

Povídáním u piva, vzájemným přesvědčováním (navíc většinou lidí „z oboru“, tedy přesvědčených) a nekonečnými internetovými diskuzemi nic asi vyhrát nelze. Zkrátka, jak se říká: kdo, když ne my a kdy, když ne teď. Lepší se nyní trochu snažit, než pak jen pozdě a zbytečně hořekovat. Zkusme tedy nyní spojit všechny síly a možná se pak i příslovečná skála, jakou je EU, pohne...

Mgr. Pavel Černý